

Güray Sert

KORKUD

Piyale, sarayın boş koridorlarında bir oraya bir buraya dolaşırken Korkud, babasının yanında, kendisi ile ilgili alınan kararın tebliğ edilmesini bekliyordu. Aslında kararın ne olduğu az çok tahmin ediliyordu ama yine de çıkmamış candan kesilmeyen ümit misali bir beklenti içerisine girilmişti. Piyale, konuşmanın bu kadar uzamış olmasına seviniyordu. Kötü bir karar çıkmış olsa kestirip atılır ve görüşme bu kadar uzun tutulmaz diye düşünüyordu. Yine de her sonuca hazırlıklı olunması gerektiğinin de farkındaydı. Piyale, üç sene önce Korkud'un yapmış olduğu Bergama hamlesinden sonra her şeyin daha kötüye gittiğini görebiliyordu. O günden beri, olanlara mani olamadığı için kendini parçalıyordu. Ancak engel olabilecek kadar zamanı olmadığını da biliyordu. Her şeyden son anda haberi olmuştu. Daha sonraları Korkud ile bu konuyu konuştuklarında, bir gece öncesinde Mihri ile arasında geçen konuşmayı duyan şehzadenin bu kararı aldığını öğrenmesi, Piyale için daha büyük bir yıkım olmuştu. İşte o zaman kendisine daha çok kızmış, Mihri ile alakalı bildiklerini Korkud'a anlatmamış olmasından dolayı kendisini affetmeyeceğini söylemişti. Daha sonra her detayı Korkud'a anlatmıştı. Mihri'nin, Ahmed'in hesabına çalışan biri olduğunu, Mihri ve Ahmed'in, Piyale'nin gönlünden, Korkud'un beynine, oradan da saltanata giden bir yol bulduklarını ve bu yoldan ilerlemeyi denediklerini anlattı. Kendisinin bu oyunu anladığı zaman gönlüne bir süzgeç koyduğunu ve hissettiklerini tartmadan Korkud'a aktarmadığını ancak o gece yapılan konuşmayı Korkud'un duymuş olmasının ise kaderin önüne geçilemeyeceğinin bir ispatı olduğunu anlattı. "Eğer" demişti. "Ben sana en baştan bunları anlatsaydım sen bu hamleyi yapmayacaktın" Artık tüm bu pişmanlıkların faydası yoktu. Olan olmuştu.

Piyale, Korkud ile babasının görüşmesi sonucunda çıkacak kararı, birden önüne çıkan Hadım Ali Paşa'nın yüzüne yapışan tebessümde öğrendi. Paşa, hiç konuşmadan sessizce Piyale'nin yanından geçerken ona alaylı bir bakış atmış ve çıkacak kararı bildiğini ve bu kararın çıkmasından ne kadar hoşnut olduğunu belli eden bir edayla gözden kaybolmuştu. Nitekim aynen o şekilde olmuştu. Korkud, Padişah'ın yanından çıktıktan sonra bir süre hiç konuşmadı. Sadece "Buradan uzaklaşalım Piyale" diyebildi. Yaşadığı hezeyan o kadar ağırdı ki, omuzlarının üzerinde tonlarca yük varmış gibi ağır aksak yürüyebiliyordu. Yüzünde birden çizgiler belirmiş ve o çizgileri, şu an duyduğu hayal kırıklıkları, pişmanlık ve öfke duyguları doldurmuştu. Gözlerinde biriken yaşları serbest bırakabilse belki o yaşlar tüm bu duyguları temizleyecekti ama yapamıyordu. Birden adımlarını hızlandırdı. Bir an evvel uzaklaşmak ister gibi bir hali vardı. Piyale ve Korkud, uzun bir süre yürüdüler. Hatta aynı yerlerden birkaç kez geçtikleri bile oldu. Menzili belirsiz ok gibi sadece savruluyorlardı. Bir süre sonra Korkud, birden yönünü değiştirdi. Artık gitmek istediği bir yer vardı. Korkud, koşar adım dedesine gidiyordu. Onunla dertleşmeyi uzun zaman olmuştu. Ruhuna gönderdiği birkaç Fatıha haricinde uzun zamandır ziyaretine gitmemişti. Korkud, dedesi Fatih'in türbesine vardığında uzun zamandır gözlerine hapsettiği yaşları bir anda salıverdi. O andan itibaren pişmanlık, öfke ve bunlara benzer tüm hisler onu terk etmiş, onların yerine oldukça kuvvetli bir yorgunluk gelmişti. Korkud, yorulmuştu. Saltanata onu meylettirenlerden de, zaman zaman içine yerleşen hevesten de, padişahlığı isteyip

istemediğine dair yaşadığı kararsızlıktan da yorulmuştu. Onu en çok yoran, üzen ve sıkın ise aslında istemediği bir makam için ağız dolusu bir “İstemiyorum” diyemiyor olmasıydı. Hem istikbalindeki belirsizlik hem de adını koyamadığı ve dizginleyemediği dürtüler her defasında onu olmadık zamanlarda harekete geçirip yanlış hamleler yapmasına neden oluyordu. Korkud, hem bedenine hem de ruhuna yerleşen bu yorgunluğa daha fazla karşı koyamayarak dizlerinin üstüne çöktü.

Yıllar önce dedesinin, onu buraya getirdiği günü hatırlamıştı Korkud. Henüz cami inşaatı yeni bitmişti. Daha önce Havariyun Kilisesi olan, yıllar içinde harap hale gelen, Latin işgali sırasında yağmalanan binanın üzerine cami yapılmıştı. İstanbul’un kurucusu olan Konstantin’in naaşı da, şimdilerde hayalet olan bu kilisenin altındaydı. Fatih, öldükten sonra bu caminin avlusuna gömülmek istediğini ilk kez o gün torunu Korkud’a söylemişti. Ne var ki, Korkud o zamanlar henüz çok küçüktü. Zaten Fatih de bu isteğini bir vasiyet babında değil torunuyla dertleşen bir dede kabilinde söylemişti. Şimdi dertleşme sırası Korkud’daydı. Henüz kimseye söyleyemediği kararları vardı ve onları ilk kez dillendirmek adına dedesinin yanına gelmişti.

Bir süre nefeslendikten sonra Korkud, konuşmaya başladı. “Selamun Aleyküm İstanbul’un sahibi Mehmed Han...” Korkud, bu hitabın sonuna dedesinin adını eklememiş olsa İstanbul’un kurucusu İmparator Konstantin’i muhatap almış olabileceğini düşünmüştü. Neticede o da bir nevi İstanbul’un sahibiydi. Korkud devam etti. “ Seninle buralara gelip gezdiğimiz günleri, benimle yaptığın konuşmaları, verdiğin öğütleri çok özledim. Sen göçtüğün günden beri her günüm daha kötüye gitti ve anladım ki benim kalkanım senmişsin. Şimdi görüyorum ki, sen varken en kızgın çöllerde tek başıma yürür, en azılı düşmana kılıçsız saldırır, tüm dünyayı karşıma almışım. Çünkü bilirdim ki, sen varken bana bir zarar gelmez. Kimse bileğimi bükemez, senin gölgendeyken. Hatta yan bile bakamaz. Lakin sen gittikten sonra bedenimden tüm gücüm çekildi. İnzivaya çekilmek istedim ama yapamadım. Bu yolun sonu ölüm. Ne kardeşlerime ne de babama güvenim yok. Ulemadan bir kısım beni saltanata layık görür ama benim gönlümde yoktur böyle bir heves. Bunu sen de bilirdin. Hiç konuşmamış olsak bile bilirdin ve ben de bildiğini bilirdim. O yüzden seninle yaptığımız konuşmalarda seferler, taktikler, talimler değil, ilim ve fıkıh konu olurdu. Kılıçları değil kalemleri, kalkanları değil kitapları konuşurduk. Şimdi sana o kadar ihtiyacım var ki, inanamazsın. Heveslenmediğin bir makama hevesliymişsin gibi davranmak, ya saltanat ya ölüm gerçeğini kabullenememek, ne saltanatı ne de ölümü istememek ve neticede ne yapacağımı bilememek o kadar zor ki.

Bugün babam, Beyazıd Han, beni Antalya’ya sancakbeyi tayin etti. Bunun ne demek olduğunu çok iyi biliyorum. Beni asıl üzen, tarafını seçememiş, ne istediğini belirleyememiş ve hatta ne istediğini bilse bile bunu açıklayacak gücü kendisinde bulamamış biri olarak; bu keşmekeş içerisinde attığım bir adımın geri tepmesi ve aslında meraklısı olmadığım o lanetli makama meylediyor zannedilmem. Son üç senedir yaşadığım ve bugün malumun ilanı mahiyetinde ki, padişah fermanı sonunda artık kararımı verdim. Hiçbir şekilde saltanat yolunda talepkâr olmayacağım. Kendimi sadece ilime adayacağım. Benim yolum bundan sonra tamamen Allah yoludur. Amacım O’na layık bir kul olmaktır.”

Korkud, tüm bunları söyledikten sonra ayağa kalktı ve türbeden hızlıca çıktı. Türbenin hemen girişinde onu seyreden Piyale ise Korkud'un arkasından hızlı adımlarla ona yetişmeye çalıştı. Korkud hızlıca ilerlerken ona yetişen Piyale'ye dönüp "Hazırlanmalıyız Piyale. Manisa'daki bütün kitaplarımı da yanımda götüreceğim. Her bir sayfasına ihtiyacım olacak." dedi. Piyale yeni bir dönemim başladığını sezebiliyordu.